

KONTRAST

Beograd, 2016.

Naziv originala:

ALICE'S ADVENTURES IN WONDERLAND/

THROUGH THE LOOKING-GLASS, AND WHAT ALICE FOUND THERE

Lewis Carroll

Luis Kerol

Alisa u zemlji čuda/Alisa sa druge strane ogledala

Copyright © 2016 ovog izdanja KONTRAST izdavaštvo

Urednik:

Vladimir Manigoda

Prevod:

Svetozar Koljević

Ilustracije:

Džon Tenijel

Lektura i korektura:

Danilo Lučić

Grafičko oblikovanje:

Jelena Lugonja

Štampa:

Kontrast štampa

Tiraž:

500

Izdavač:

Kontrast, Beograd

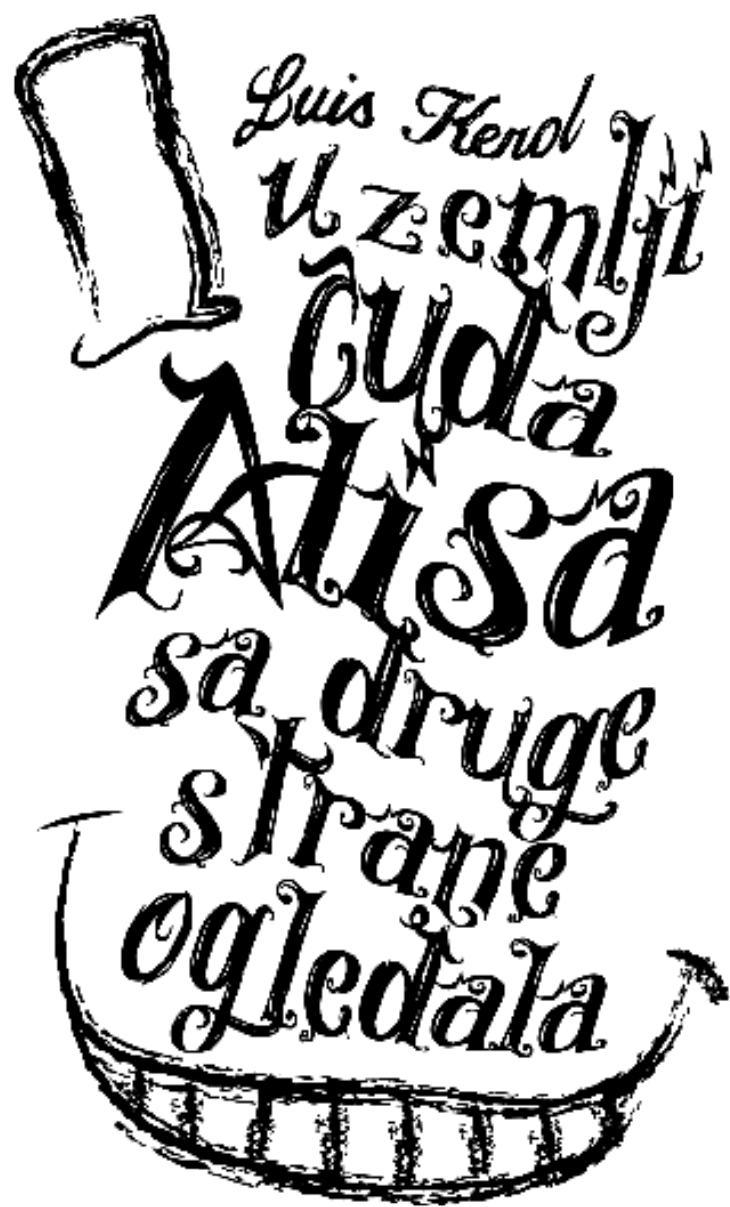
Klaonička 2, Zemun

e-mail: jakkontrast@gmail.com

kontrastizdavastvo.com

facebook.com/KontrastIzdavastvo

www.glif.rs

Luis Kerol
u zemlji

čuđa

AUSA

sa druge

strane

ogledala

Alisa
 u
zemlji
čuda

Plovimo polako u popodnevnom sjaju,

*jer maleni veslači nevešto veslaju,
i ruke male uzalud umišljaju
da našom plovidbom upravljaju.*

*Ah! Okrutne devojkice! Zar u ovo doba, u te sate snene
moliti priču, a preslab je dašak i perce da prene.
Zar jedan jadni glas protiv tri da krene?*

*Prva će zapovedno: „Neka priča sevne!”
Druga nešto blaže: „Zabavno nek’ krene!”
A treća prekida priču svaki put kad trepne.*

*I još malo, ni glas se više ne čuje,
dok u mašti prate dete snova što Zemljom čuda putuje,
čuda ludih, nepoznatih, što sa pticom i zverkom druguje,
a one veruju da istina baš sve je.*

*A kad god bi izvor moje mašte presušio,
i ja klonulo stao i priču odložio:
„Drugi put ću dalje” – „Taj drugi put SAD je!”,
srećni glas bi kliknuo.*

*I tako nasto o Zemlji čuda priča,
i tako polako, uz njihovo: „Daj još pričaj!”,
čudne zgode se ispredoše. Sad priči je kraj,
i veseli kući plovimo u sunčev smiraj.*

*Alisa! Uzmi ovu bajku! Nežnom rukom ćeš je položiti
tamo gde će se snovi detinjstva u tajanstvenu nit sećanja stopiti,
kò hodočasnikov venac cveća uveli,
ubran u nekoj dalekoj zemlji.*

U zečjoj rupi

Alisi je već dosadilo da sedi kraj sestre na obali i ništa ne radi. Jedanput-dvaput je preko oka pogledala u knjigu koju je sestra čitala, ali u njoj nije bilo ni slika, ni razgovora, “i kakva mi je to knjiga”, pomisli Alisa, “kad u njoj nema ni slika, ni razgovora?”

I zato je premišljala (što je bolje umela, jer se na ovoj vrućini osećala vrlo pospano i glupo) da li bi se isplatilo da ustane i nabere ljubičice, pa od njih isplete venčić, kad pored nje protrča jedan Beli Zec ružičastih očiju.

U tome nije bilo ničeg posebno značajnog, a Alisi se nije učinilo ni posebno neobičnim kad je čula kako Zec govori sam sebi: “Oh jadan ti sam! Jadan ti sam! Suviše ću odocniti!” (Kad je o tome kasnije razmišljala, činilo joj se da se tome ipak trebalo začuditi, ali tog trenu sve joj je izgledalo potpuno prirod-

no.)

Međutim kad Zec iz svog džepa na prsluku izvadi sat, pogleda u njega i onda pojuri, Alisa skoči, jer joj sinu kroz glavu da nikad do sada nije videla zeca koji ima džep na prsluku i još iz njega vadi sat, pa goreći od znatiželje stušiti se preko polja za njim, i na sreću upravo dospe da vidi kako on klisnu u jednu veliku zečju rupu ispod ograde.

Istog trena i Alisa se sjuri za njim, ne misleći ni časa kako će se odatle izvući.

Rupa se najprije pružala pravo, kao nekakav tunel, a onda se naglo obrušavala. Tako naglo da Alisa nemade ni časa vremena da porazmisli, pa da se zaustavi, nego poče da propada kroz neki vrlo dubok bunar.

Sad, ili je bunar bio vrlo dubok, ili je ona propadala vrlo lagano, tek imala je dovoljno vremena da uz put razgleda sve oko sebe i da se pita šta li će se sad zbiti.

Najprije pokuša da pogleda dole, ne bi li saznala gde će dospeti, ali je bilo isuviše mračno da bi išta mogla videti. Onda osmotri zidove bunara i zapazi da su načičkani ormarima i policama za knjige. Tu i tamo primeti geografske karte i slike okačene o klinove. S jedne od polica, onako u prolazu, skide jednu teglu. Na njoj je pisalo Marmelada od pomorandže, ali na Alisino veliko razočaranje, tegla bejaše prazna. Nije htela da je baci, bojala se da nekoga ne udari, nego je ostavi u jedan ormar pored kojeg je padala.

“Eh”, pomisli Alisa, “posle ovakvog padanja, tumbanje niz stepenice će za mene biti mačji kašalj! Ala će me svi kod kuće smatrati junakom! Ma ne bih pisnula ni kad bih pala s krova kuće!” (To nije bilo daleko od istine.)

Dole, dole, dole! Zar ovom padanju nikad neće biti kraja?

“Koliko li sam kilometara do sad pala?”, izusti naglas. “Mora da se približavam središtu Zemlje. Čekaj, mislim da bi dotle moglo biti oko šest i po hiljada kilometara...” (Kako vidiš, Alisa je bila naučila nešto o tome na časovima u školi, pa iako ovo nije bila neka bog zna kako zgodna prilika da se podiči

svojim znanjem, budući da nije bilo nikog da je čuje – ipak je bilo dobro da ponešto i ponovi.) “...da, to bi otprilike bila prava razdaljina – ali na koju sam geografsku širinu ili geografsku dužinu dospela?” (Alisa nije imala pojma ni šta je to geografska širina, ni geografska dužina, ali reči su joj se činile fine i učene.)

Ubrzo opet poče: “Ko zna da neću preleteti pravo kroz Zemlju! Kakva bi to bila smejurija, doći među ljude što hodaju naglavačke! To su antipati (Htela je da kaže “antipodi”. Ljudi koji žive na suprotnoj strani Zemlje su naši antipodi.), čini mi se...” Bilo joj je milo što je ovog puta niko ne sluša, jer joj ova reč nikako nije zvučala kako treba.

“Ali, znaš, moraću da ih pitam kako im se zemlja zove. Molim vas, gospođo, da li je ovo Novi Zeland ili Australija?” (i govoreći to, pokuša da se pokloni. Zamisli da se klanjaš dok propadaš kroz vazduh! Šta misliš, da li bi to tebi pošlo za rukom?)

“Ali kakvom li će me nezalicom smatrati! Ne, bolje da ne pitam. Možda će to biti negde i napisano.”

Dole, dole, dole. Pošto nikakvog drugog posla nije imala, Alisa ubrzo opet poče da razgovara sama sa sobom.

“Verujem da će Dajni noćas biti nebično bez mene!” (Dajna je bila mačka.) “Nadam se da će se setiti da joj popodne daju njen tanjirić mleka.

Dajna, mila moja, kamo sreće da si i ti ovde dole sa mnom! Nažalost u vazduhu nema miševa, ali mogla bi uloviti kojeg šišmiša, a šišmiš je gotovo isto što i miš, znaš. Ali ko zna jedu li mačke šišmiše?”

Ovde Alisu poče poprilično da hvata san, te ona nastavi da govori u sebi nekako pospano.

“Jedu li mačke šišmiše? Jedu li mačke šišmiše?” a ponekad “Jedu li šišmiši mačke?”, jer, znaš, pošto nije uspela da odgovori ni na jedno ovo pitanje, nije bilo ni važno kako ga postavlja. Osećala je da tone u san i upravo je počela da sanja kako šeta sa Dajnom, držeći je za šapu, i kako joj vrlo ozbiljno govori:

“Slušaj, Dajna, iskreno mi reci jesi li ikad smazala kojeg šišmiša?” kad najednom, tupa-tup! Slete na hrpu suvog lišća i padanju bi kraj.

Kad vide da joj nije ništa, Alisa za tili čas skoči na noge. Podiže pogled, ali gore je svuda bio mrak.

Pred njom se pružao još jedan dugačak hodnik i ona ugleda

da Belog Zeca kako niz njega juri. Nije se smelo dangubiti. Zato se Alisa poput vetra stušti za njim i upravo ga ču kako govori skrećući za ugao:

“Oh, ušiju mi i brkova, kako to vreme leti!” Bila mu je sasvim za petama kad i sama skrenu za ugao, ali sad Zeca nigde, kao da je u zemlju propao.

Alisa se nađe u nekoj dugačkoj, niskoj dvorani, osvetljenoj nizom lampi koje su visile sa plafona. Dvorana je imala mnogo vrata, ali su sva bila zaključana. I pošto je prvo prošla jednom stranom, pa se onda vratila drugom, oprobavši sva vrata, Alisa se tužno zaputi sredinom dvorane pitajući se hoće li se ikada moći odavde izvući.

Najednom ugleda tronožac sav od stakla. Na njemu nije bilo ničeg do jednog majušnog zlatnog ključa, i Alisina prva pomisao bejaše da ključić, možda, otvara jedna od vrata u dvorani. Ali, o, nesreće! Ili su brave bile prevelike, ili je ključić bio premalen, tek nijednu nije mogao da otključa.

Međutim, kad još jednom obiđe dvoranu, ugleda pri dnu zavesu koju ranije nije zapazila, a iza nje vratanca od četrdes-

tak centimetara.

Pokuša da stavi zlatni ključić u bravu, i na svoju veliku radost vide da otvara!

Alisa otvori vrata i spazi da vode u hodničić što ne beše mnogo veći od kakve mišje rupe.

Kleknu, baci pogled niz hodnik i ugleda najlepšu baštu koju je ikad videla. Kako je žarko želela da se izvuče iz ove mračne dvorane i prošetata između rasada šarenog cveća i prohladnih vodopada, ali kroz vrata čak ni glavu nije mogla da promoli.

“Pa kad bi mi glava i prošla”, pomisli jadna Alisa, “šta vredi kad ramena ne mogu. Oh, kad bih se mogla da se sklopim kao nekakav teleskop! Verujem da bih i mogla, samo kad bih znala kako da počnem.” (Vidiš, toliko se neobičnih stvari u poslednje vreme dogodilo da je Alisa počela da veruje da je malo šta zaista nemoguće.)

Izgledalo je da nema nikakve koristi čekati pred ovim vratancima, zato se Alisa vrati stolu, ponadavši se da će možda na njemu naći još neki ključ ili bar neku knjigu sa uputstvima kako se čovek može sklopiti kao teleskop.

Ovog puta na stočiću nađe jednu bočicu (“Ona ranije sigurno nije bila tu”, reče Alisa), a na njenom grliću nalepnicu na kojoj su lepo bile odštampane krupnim slovima reči: Popij me!

Lako je bilo reći “popij me”, ali to mala, mudra Alisa nije htela da uradi na brzinu.

“Ne, prvo ću pogledati da na njoj ne piše Otrov”. Jer, Alisa je pročitala nekoliko lepih priča o deci

koja su izgorela, koju su pojele divlje zveri i sve tako o nekim neprijatnostima, a sve samo zato što nisu htela da upamte najprostija pravila kojim su ih učili njihovi prijatelji. Na primer, usijani će te žarač opeći, ako ga predugo držiš u ruci; ako nožem isečeš prst vrlo duboko, sva je prilika da će ti poteći krv; i nikad nije zaboravila, da je gotovo sigurno da će ti kad-tad pozliti, ako podobro potegneš iz bočice na kojoj piše Otrov.

Ali, na ovoj bočici nije pisalo Otrov, zato se Alisa usudi da napitak proba i, pošto joj se učinio vrlo prijatnim (imao je nekako u isto vreme i ukus pite od trešanja, i šatoa, i ananasa, i pečene ćurke, i karamela, i vrućeg prepečenog hleba premazanog maslacem), ona ga na dušak iskapi.

* * * * * *
* * * * * *
* * * * * *

“Kako se čudno osećam!” uskliknu Alisa. “Mora da se sklapam kao teleskop.”

A tako je zaista i bilo. Sad je bila visoka svega dvadeset pet centimetara i sva se ozari pri pomisli da je sad upravo tolika da će kroz vratanca moći da prođe u onu divnu baštu.

Ipak sačeka još koji trenutak da vidi neće li se još više smanjiti. Malo se i zabrinu.

“Jer moglo bi da se desi, znaš”, reče Alisa, “da potpuno nestanem, kao sveća. Kako li bih onda izgledala?”

I pokuša da zamisli kako izgleda plamen sveće kad se ugasi, jer nije mogla da se seti da je ikad tako nešto videla.

Posle nekog vremena, pošto se ništa ne desi, odluči da odmah pođe u baštu.

Ali, sirota Alisa! Kad dođe do vrata, seti se da je zaboravila zlatni ključić, a kad se vrati da ga sa stola uzme, uvide da uopšte ne može da ga dohvati. Lepo je mogla da ga vidi kroz staklo, zato svim silama pokuša da se nekako uspne uz jednu nogu stočića, ali je noga bila isuviše klizava. I kad se izmori od uzaludnog pentranja, jadna mala Alisa sede i zaplaka.

“Hajde, nema nikakve koristi od tog tvog plača!” reče Alisa sama sebi prilično strogo. “Savetujem ti da smesta prestaneš!”

Obično je davala sebi dobre savete (iako bi ih vrlo retko poslušala), a ponekad bi izgrdila sebe tako oštro da bi joj i suze navrle na oči. Sećala se da je jedanput pokušala i da samu sebe ošamari, zato što je varala u kroketu kada je igrala protiv same sebe, jer je ova čudna devojčica mnogo volela da zamišlja kao da u njoj postoje dve Alise.

“Ali sad nemam nikakve koristi od toga,” pomisli Alisa, “da umišljam kao da su u meni dve osobe! Pa jedva me čestito ima i za jednu!”

Malo-malo, pogled joj pade na jednu staklenu kutijicu ispod stola. Otvori je i nađe u njoj jedan majušni kolačić po kome su suvim groždem bile lepo ispisane reči: Pojedi me!

“Pa, poješću te”, reče Alisa, “i ako porastem, moći ću dohvatiti ključ, a ako se smanjim, moći ću da se provučem ispod vrata. Tako ću, u svakom slučaju dospeti u baštu i baš mi je svejedno kako ću ući.”

Pojede komadić i zabrinuto se zapita: “Smanjujem li se ili rastem?”, pa stavi ruku na teme ne bi li osetila u kom pravcu se pomera.

Vrlo se iznenadi kad uvide da je ostala ista. U stvari, tako se obično i dešava kad se jede kolač, ali Alisa se toliko navikla da očekuje samo neobične stvari, pa joj se činilo neobično i glupo da život poteče svojim uobičajenim tokom.

Zato prionu na posao i u tren oka smaza kolač.

GLAVA II

Jezero suza

“Sve čudnoje i čudnoje!”, povika Alisa. (Bila je toliko iznenađena da je na trenutak zaboravila kako se pravilno govori.)

“Sad se rasklapam kao najveći teleskop na svetu! Zbogom noge!” (Jer kad je pogledala u noge, učinilo joj se da ih i ne vidi, toliko su se udaljavale.)

“Oh, jadne moje nožice, ko li će vam sada obuvati cipele i čarape, mile moje? Sigurna sam da ja to neću moći! Biću isuviše daleko da bih se brinula o vama. Moraćete se snalaziti kako znate i umete., ali moram biti ljubazna prema njima”, pomisli Alisa, “inače bi se moglo desiti da me ne budu htele nositi kuda ja budem zaželela! Pa, eto, svakog Božića darovaću im po jedne nove cipele!”

I stade da razmišlja kako će to da izvede.

“Moraću da ih pošaljem po nosaču”, pomisli. “Kakva smejurija, slati poklon svojim vlastitim nogama!”

A kako će čudna biti adresa!

Poštovanoj Alisinoj desnoj nozi, Čilimče kraj kamina
(S ljubavlju, Alisa)

“Oh, kakve gluposti govorim!”

Upravo tada udari glavom o plafon dvorane. Zapravo, sada je bila visoka gotovo tri metra, te odmah uze zlatni ključić i odhita do baštenskih vrata.

Sirota Alisa! Sve što je mogla da uradi kad je legla na bok, bilo je da jednim okom virka u baštu. Ali da prođe kroz vrata, za to je sad bilo manje nade nego ikada! Stoga sede i gorko zaplaka.

“Trebalo da se stidiš”, reče samoj sebi.

“Tako velika devojčica (a to je bila istina) pa da toliko cmizdri! Da si smesta prestala, kažem ti!”

Ali je i dalje plakala, prolivajući bujice suza, sve dok se oko nje ne stvori poveliko jezero. Bilo je nešto preko deset centimetara duboko i sezalo sve do polovine dvorane.

Posle ne

kanje i brzo

obrisa oči da vidi ko to dolazi. To se vraćao Beli Zec, divno odeven, noseći u jednoj ruci par belih kožnih rukavica, a u drugoj veliku lepezu. Trupkao je žurno, mrmljajući:

“Oh, Vojvotkinja, Vojvotkinja! Oh, razbesneće se bude li morala da me čeka!”

Alisa je bila toliko očajna da je bila spremna da od bilo koga zatraži pomoć. I kad joj se Zec približi, ona otpoče tihim, stidljivim glasom:

“Molim vas, gospodine!”

Zec se žestoko trgnu, ispusti bele kožne rukavice i lepezu, i šmugnu u tamu što je brže mogao.

Alisa podiže rukavice i lepezu, pa se, pošto je u dvorani bilo vrlo toplo, stade hladiti lepezom, govoreći:

“Ah! Ah! Kako je danas sve čudno! A još juče je sve bilo kao i obično. Da se nisam preko noći promenila? Čekaj da razmislim: jesam li bila ista kad sam jutros ustala? Sve mi se nekako čini kao da sam se osećala malo drukčije. Ali ako nisam ista, pitanje je ko sam? Ah, to je velika zagonetka!”

I poče da premišlja o svim devojkicama koje je poznavala, a koje su bile istih godina kao i ona, da vidi da se nije pretvorila u neku od njih.

“Sigurna sam da nisam Ada”, reče, jer je njena kosa sva u dugačkim kovrdžama, a moja uopšte nije kovrdžava. A sigurna sam da ne mogu biti ni Mejbl, jer ja mnogo štošta znam, a ona, oh! Ona je takva neznalica! Uz to ona je ona, a ja sam ja – oh, jadna sam ti, kako je to sve zapleteno! Preslišaću se da li znam sve ono što sam znala. Čekaj da vidim: četiri puta pet je dvanaest, a četiri puta šest je trinaest, a četiri puta sedam je – oh, jadna ja! Ovako nikad neću stići do dvadeset! Uostalom, tablica množenja nije ni važna. Da pokušam sa geografijom. London je prestonica Pariza, a Pariz je prestonica Rima, a Rim – ne, sve je to pogrešno, uverena sam! Mora da sam se pretvorila u Mejbl! Da pokušam da recitujem “Gle malenog...”, i ona položi ruke na krilo kao da govori lekciju i poče da se preslišava, ali joj je glas zvučao promuklo i čudno, a reči nisu bile iste kao pre:

Gle malenog krokodila, gladi repinu sjajnu

*i prska vodom iz Nila svaku krljušt zlatnu.
Kako lepo pruža šape, kako se veselo osmehuje,
i u slatko nasmejane ralje dobrodošlicom ribice dočekuje.*

“Sigurna sam da ovo nisu prave reči”, reče jedna Alisa i oči joj se ponovo napuniše suzama.

“Ipak mora da sam Mejbl, moraću da odem i da živim u onoj njenoj Bednoj kućici; neću, takoreći, imati ni igračke da se igram.

“Oh! Moraću da učim tolike lekcije! Ne, što se toga tiče, odlučila sam! Ako sam Mejbl, ostaću ovde dole! Uzalud će provirivati i zvati: “Vrati se gore, dušo!” Ja ću samo pogledati gore i reći:

“Ko sam ja? Prvo mi to recite, pa ako mi se bude sviđala ta osoba, doći ću. Ako ne bude, ostaću dole sve dok ne postanem neko drugi... – Ali jedna ja!” uzviknu Alisa i briznu u plač. “Kamo puste sreće da provire! Toliko mi je dojadila ova samoća!”

Rekavši to, spusti pogled na svoje ruke i začudi se kad ugleda da je u priči navukla jednu Zekinu belu kožnu rukavicu.

“Kako sam mogla?”, pomisli. “Sigurno se opet smanjujem.”

Ustade i ode do stola da se tu premeri i vide, koliko je sama mogla da proceni, da je visoka šezdesetak centimetara i da se naglo smanjuje.

Ubrzo shvati da je uzrok tome lepeza koju je držala u ruci i hitro je ispusti. Baš u pravi čas, inače bi je potpuno nestalo. “Za dlaku sam se izvukla!” reče Alisa, veoma prestrašena ovom naglom promenom, ali srećna što je još u životu.

“A sada u baštu!” i otrča što je brže mogla pred vratanca. Ali kakva nesreća! Vratanca su opet bila zaključana, a zlatni ključić je, kao i ranije, ležao na staklenom stočiću.

“Sad je gore nego ikad”, pomisli siroto dete, jer nikad dosad nisam bila ovako mala, nikad! I moram priznati da to ništa ne valja, baš ništa.”

Kako ovo izusti, okliznu se i pljus! Nađe se sve do grla u

slanoj vodi. Najprije pomisli da je nekako upala u more.

“U tom slučaju mogu da se vratim vozom”, reče sama sebi. (Alisa je samo jednom u životu bila na moru, i došla do opšteg zaključka da, kud god makneš po engleskoj obali, možeš u moru videti izvestan broj kupača, decu kako drvenim lopaticama kopaju po pesku, zatim red hotela, a iza njih železničku stanicu.) Međutim, ubrzo shvati da je u jezeru suza što ih je prolila kad je bila visoka tri metra.

“Kamo sreće da nisam toliko plakala!” reče Alisa plivajući po jezeru i nastojeći da se nekako iz njega iskobelja. “Sada će mi to prisesti, udaviću se u svojim vlastitim suzama! Zaista će to biti čudno. Uostalom, danas je sve čudno!”

I je po jezeru i otpliva u tom pravcu, da vidi šta je to.

U prvi mah pomisli da to mora da je nekakav morski konj ili hipopotam (nilski konj), ali se doseti da je sad vrlo malena i ubrzo shvati da je to samo jedan miš koji se okliznuo i pao u jezero, baš kao i ona.

“Bi li imalo smisla”, pomisli Alisa, “da se obratim ovom

mišu? Ovde je sve tako neobično da je vrlo verovatno da i miš ume da govori. Uostalom, nikom neće naškoditi ako pokušam.” Zato otpoče:

“O, Mišu, znaš li kako se može izaći iz ovog jezera. Vrlo sam se umorila plivajući po njemu, o, Mišu!” (Alisa je pomislila da je sigurno ovo pravi način da se razgovara s jednim mišem. Nikada to ranije nije činila, ali se sećala da je u latinskoj gramatici svoga brata videla “miš – miša – mišu – miša – o, mišu!”)

Miš je pogleda prilično radoznalo i kao da joj jednim okcem namignu, ali ništa ne reče.

“Možda ne razume engleski”, pomisli Alisa.

“Možda je to francuski miš koji je ovamo došao s Viljemom Osvajačem” (jer uprkos svom svom znanju istorije, Alisa nije imala baš sasvim jasnu predstavu kad se šta dogodilo). Zato opet poče:

“Ou est ma chatte?” (Gde je moja mačka?), što je bila prva lekcija u njenoj francuskoj čitanci.

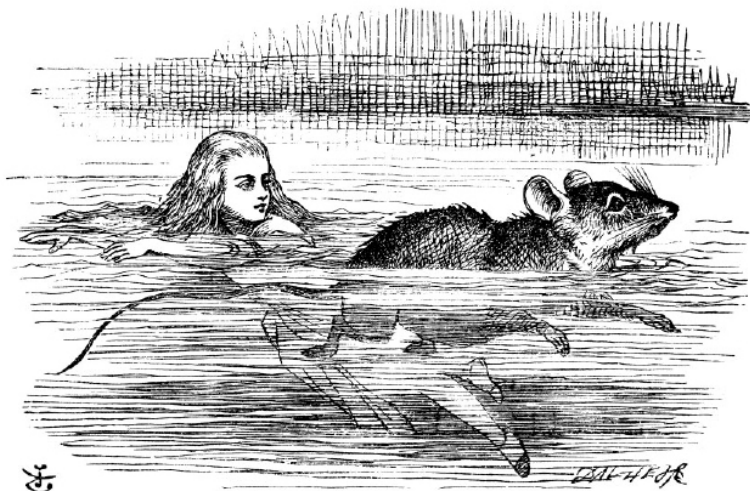
Miš poskoči iz vode kao oparen, i izgledalo je kao da sav drhti od straha.

“Oh, oprost!” brže-bolje uzviknu Alisa, bojeći se da je povredila osećanja jadne životinjice.

“Potpuno sam smetnula s uma da ti ne voliš mačke.”

“Ne volim mačke!”, uzviknu miš piskavim, ojađenim glasom. “Bi li ti volela mačke da si na mom mestu?”

“Pa, možda i ne bih”, reče Alisa blago. “Ne ljuti se zbog toga. Pa ipak bih volela kad bih mogla da ti pokažem našu mačku Dajnu. Verujem da bi zavoleo mačke samo kad bi je video. Ona je tako drago, mirno stvorenje”, nastavi Alisa više za sebe, lagano plivajući po jezeru, “sedi kraj vatre i prede tako lepo, liže šape i umiva lice – i toliko je divna i meka kad je pogladiš – a takav majstor u lovu na miševе – Oh, oprost!” opet će Alisa, jer sad se miš sav nakostrešio, te je bila sigurna da ga je stvarno povredila.

“Ako ne želiš, nećemo više o njoj da razgovaramo.”

“Vidi, molim te!”, uzviknu miš koji je drhtao sve do poslednje dlake na repiću. “Kao da bih ja i razgovarao o tako nečem! Naša porodica je oduvek mrzela mačke, ta odvratna, niska, prosta stvorenja! Da mi to ime više nisi spomenula!”

“Neću, zaista!”, reče Alisa, žureći da promeni predmet razgovora.

“Voliš li – voliš li – pse?”

Miš ne odgovori, zato Alisa živo nastavi:

“U našem komšiluku stanuje jedan tako lep psić, volela bih da ti ga pokažem! Mali jazavičar blistavih očiju, znaš, i, oh, tako dugačke, kudrave smeđe dlake! I ume da uhvati kad nešto baciš, i da sedi na zadnjim šapama i moli da mu daš da jede, i puno takvih stvari – ni pola ih se ne mogu setiti – gospodar mu je jedan farmer, znaš, i on kaže da mu je toliko koristan da vredi stotinu funti! Kaže, potamani sve pacove – oh, bože!”, uzviknu Alisa tužno. “Bojim se da sam ga opet uvredila!”, jer se miš odmicao od nje plivajući što je brže mogao, te je uzburkao celo jezero.

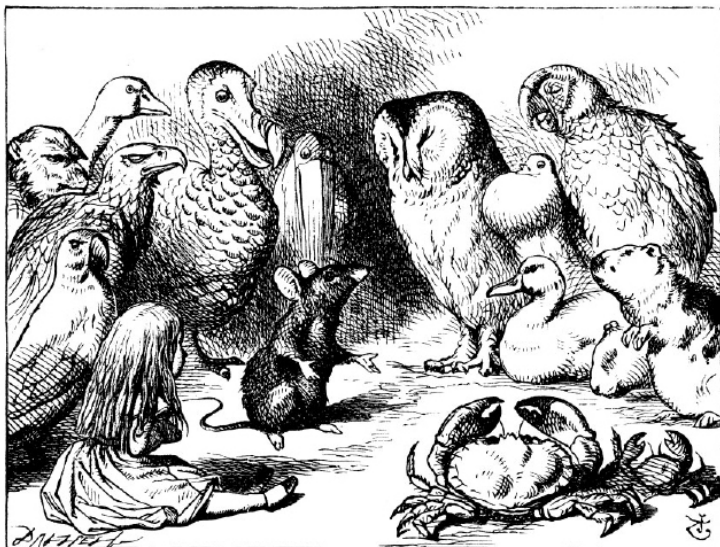
Zato ga ona nežno zovnu:

“Mišu mili! Vrati se, pa nećemo razgovarati ni o mačkama, ni o psima, ako ih ne voliš!”

Kad to miš ču, okrenu se i lagano dopliva do nje. U licu je bio bleđ kao krpa (od srdžbe, pomisli Alisa), pa će tihim drhtavim glasom:

“Hajdemo na obalu, pa ću ti onda ispričati svoju priču, iz koje ćeš razumeti zašto mrzim mačke i pse.”

Bilo je krajnje vreme da se ide, jer je jezero bilo prepuno ptica i životinja koje su u njega upale. Bili su tu: jedna Patka i jedna ptica Dodo (Dodo – ptica koja je nekad živela na ostrvu Mauricijus, u Indijskom okeanu.), jedan Lori (Lori – mali papagaj koji živi u Australiji) i jedan Orlić i još nekoliko neobičnih stvorenja. Alisa pođe napred, i cela družina otpliva na obalu.

GLAVA III

zborna trka i jedna druga priča

Na obali se okupi zaista čudna družina: ptice blatnjavog perja, životinje slepljenog krzna i svi mokri kao čep, ljuti i promrzli.

Naravno, prva briga im je bila kako da se osuše. Dogovarali su se, i posle nekoliko trenutaka Alisi se činilo sasvim prirodno da s njima prijateljski razgovara, kao da ih je poznavala čitavog svog života. Istina, dugo se raspravljala sa Lorijem, koji se na kraju nadurio i samo rekao:

“Stariji sam od tebe i moram znati više”, a to Alisa nije htela da prizna pre nego što sazna koliko mu je godina, a pošto je Lori konačno odbio da joj otkrije svoje godine, tu nije imalo više šta da se kaže.

Najzad Miš, koji je, izgleda, uživao najveći autoritet među

njima, uskliknu:

“Sedite svi i saslušajte me! Ja ću da vam kažem kako ćete se osušiti!”

Svi odjednom posedaše u veliki krug, a Miš osta u sredini. Alisa ga je zabrinuto promatrala, osećala je da će se grdno prehladiti ukoliko se uskoro ne osuši.

“Hm!” reče Miš važno. “Jeste li svi spremni? Ovo je najsuvlja stvar za koju znam. Tišina, molim! Viljemu Osvajaču, koga je papa podržavao, pokoriše se Englezi kojima su bile potrebne vođe, i koji su u poslednje vreme bili navikli na uzurpacije i osvajanja. Edvin i Morkar, grofovi Meršije i Notambrije...”

“Uf!”, reče Lori, sav se tresući.

“Molim?!”, reče Miš mršteći se, ali vrlo učtivo. “Jesi li nešto rekao?!”

“Ja nisam!”, odvrati Lori žurno.

“Učinilo mi se da jesi!”, reče Miš. “Nastavljam... Edvin i Morkar, grofovi Meršije i Notambrije, izjasniše se za njega, pa čak i Stigand, rodoljubivi nadbiskup od Kenteberija, nađe to za shodno ...”

“Nađe šta?”, zapita Patka.

“Nađe to”, odvrati Miš prilično ljutito. “Naravno da znate šta to znači.”

“Znam vrlo dobro šta to znači kad ja nešto nađem”, reče Patka. “Obično je to žaba ili crv. Pitanje je šta je nadbiskup našao?”

Miš ne obrati pažnju na ovo pitanje nego žurno nastavi. “...i nađe to za shodno da sa Edgarom Atelingom dočeka Viljema i ponudi mu krunu. Viljemovo držanje je u početku bilo umere-no. Ali bezobrazluci njegovih Normana ...”

“Kako si, draga moja?”, nastavi Miš obrativši se Alisi.

“Još sam mokra”, odvrati Alisa tužno. “Izgleda da me ta tvoja priča uopšte ne suši.”

“U tom slučaju”, svečano reče Dodo ustajući na noge, “predlažem da se sastanak odloži radi urgentne aplikacije intenzivnijih medikamenata.”

“Govori engleski!”, dobaci Orlić. “Ja ne razumem ni pola

tih dugačkih reči i, što je još gore, ne verujem ni da ih ti razumeš!”

I Orlić obori glavu da prikrije osmeh. Neke od ptica se glasno zakikotaše.

“Ono što sam hteo da kažem”, reče Dodo povređen, “jeste da bi nas najbolje mogla osušiti jedna izborna trka.”

“Šta je to izborna trka?”, zapita Alisa. Ne zato što je posebno želela da to sazna, već je Dodo bio zastao, kao da je smatrao da neko treba nešto da kaže, a po svemu sudeći niko drugi nije bio voljan išta da kaže.

“Pa”, reče Dodo “najbolji način da se trka objasni jeste da se učestvuje u njoj.”

(A pošto ćeš i ti možda poželeti jednog zimskog dana da je isprobaš, reći ću ti kako je i šta je Dodo uradio.)

Najprije je označio stazu za trku. Bila je to neka vrsta kruga (“Nije važno da li će krug biti pravilan”, reče), a onda je družinu rasporedio tu i tamo po stazi. Nije bilo onog “jedan, dva, tri, sad!”, nego je svako počinjao da trči kad je hteo i prestajao kad je hteo, tako da nije bilo lako odrediti kad je trka bila završena. Međutim, pošto su tako trčali nekih pola sata i osušili se, Dodo najednom uzviknu:

“Trka je završena!”, i svi se sjatiše oko njega, dršćući i raspitujući se:

“Ali ko je pobedio?”

Na ovo pitanje Dodo nije umeo da odgovori pre nego što dobro razmisli, zato je zadugo sedeo pritisnuvši prst na čelo (položaj koji obično zauzima Šekspir na slikama), dok su ostali bez reči čekali. Najzad Dodo izjavi:

“Svi su pobedili i svi moraju dobiti nagrade.”

“Ali ko će predati nagrade?”, upitaše gotovo svi u jedan glas.

“Pa, naravno, ona”, odvrati Dodo upirući prstom u Alisu. I čitava družina je najednom opkoli uzvikujući bez reda:

“Nagrade! Nagrade!”

Alisa ni pojma nije imala šta da radi, i u očaju zavuče ruku u džep i izvuče kutiju bombona (srećom, slana voda nije u nju

bila prodrila) i razdeli ih unaokolo kao nagrade. Tačno je bilo, i svako je dobio po jedan komad.

“Ali i ona mora dobiti nagradu”, reče Miš.

“Naravno”, odvrati Dodo vrlo ozbiljno.

“Šta još imaš u džepu?”, nastavi, okrenuvši se Alisi.

“Samo naprstak”, reče Alisa tužno.

“Daj ga ovamo”, na to će Dodo.

Ona se je još jednom pogledala u drugu stranu, a Dodo joj svečano preade naprstak govoreći:

“Molimo te da primiš ovaj elegantni naprstak”, a kad završi ovaj kratki govor, svi zapljeskaše.

Alisi je sve ovo bilo smešno, ali svi su izgledali toliko ozbiljno da se nije usudila da se nasmeje. I pošto se ne seti ničeg što